

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/10/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120202041
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3120202041.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudcov Mgr. Stanislavy Kollárovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu T. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., H. hony XXXX/X, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Hlohovec, Železničná 4/A, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 12Csp/10/2020-50 zo dňa 3. novembra 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej vyhovujúcej časti I. a vo výrokovej časti III. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e** .

Žalobca **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 300,- eur do 30 dní po právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Vo výroku III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 50 % k rukám jeho právneho zástupcu Sidor a partneri s.r.o. v lehote 30 dní po právoplatnosti uznesenia súdneho úradníka tamojšieho súdu, ktorým bude po právoplatnosti rozsudku určená výška náhrady trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súd dňa 05.03.2020 domáhal od žalovaného zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 400,- eur a náhrady trov konania. Z rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 09.06.2019 sp. zn. 17Csp/54/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15.01.2020 č. k. 19Co/155/2019-110 mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.089,08 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 09.03.2017 do zaplatenia z dôvodu, že predmetný revolvingový úver zo dňa 14.08.2015 č. 8500126479 považoval za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 zák. č. 129/2010 Z. z. pre nedostatky ako absenciu dátumu splatnosti úveru, správneho údaja o priemernej hodnote RPMN, posudzovanie tzv. bonity dlžníka-spotrebiteľa, neplatnú dohodu o poskytovaní právnej pomoci. Právne vec súd posúdil podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Súd mal za to, že v tomto konaní žalobca predložením právoplatného rozsudku súdu preukázal porušenie práva spotrebiteľa - žalobcu podľa osobitného predpisu a to podľa zák. č. 129/2010 Z.z., čím vznikol nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia od žalovaného ako porušiteľa práv žalobcu. Výška tohto zadostučinenia nie je v tomto zákone stanovená, je na voľnej úvahe súdu. V prejednávanej veci súd pri posúdení výšky zadostučinenia vychádzal zo sumy, ktorá predstavovala bezdôvodné obohatenie - 1.089,08 eur ako aj obdobia, počas ktorej bola táto suma uhradená t. j. skoro 3 roky, počas ktorých žalovaný zasiahol do práv žalobcu, čím bol žalobca spolu s jeho rodinou dlhodobo ochudobňovaný

a bola znížená jeho životná úroveň, čo mohlo mať dopad aj na fyzické a duševné zdravie žalobcu. Súd prihladol na judikatúru súdov SR (napr. KS Trenčín sp. zn. 4Co/395/2016, KS Banská Bystrica sp. zn. 14CoCsp/8/2020, 17Co/62/2019, KS Trnava sp. zn. 25Co/40/2019) ohľadne výšky primeraného finančného zadosťučinenia ako aj na svoj rozsudok zo dňa 21.10.2020 č. k. 12csp/17/2018 v spojení s rozsudkom KS Trenčín zo dňa 16.09.2021 č. k. 6CoCsp/6/2021-124, ktorým súd zaviazal toto istého žalovaného k zaplateniu finančného zadosťučinenia vo výške 400,- eur a k vydaniu bezdôvodného obohatenia vo výške 1.273,68 eur. Súd v prejednávanej veci vzhľadom na svoj uvedený rozsudok považoval primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300,- eur, pretože išlo o 1/4-inu nižšie bezdôvodné obohatenie. Ostatné skutočnosti boli obdobné v oboch prípadoch. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol ako nedôvodnú. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd priznal pomerne úspešnému žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 50 %. Podľa § 232 ods. CSP súd určil dlhšiu lehotu na plnenie vzhľadom na priznané sumy a predpokladanú výšku náhrady trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že rozsudok je nepreskúmateľný a nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Poukázal na rozhodnutie R 52/2020, podľa ktorého Civilný sporový poriadok neobsahuje priamu úpravu možnosti súdu určiť pri rozhodovaní vo veci samej výšku žalovaného nároku úvahou, odhadom súdu, pričom úprava v § 264 ods. 1 a 2 CSP sa týkajú výlučne výpočtu súdneho poplatku. Podľa žalovaného je preto nepreskúmateľné, ako súd dospel k záveru o danosti nároku v sume 300,- eur. V konaní neboli dokázané žiadne také okolnosti, ktoré by uvedenú sumu preukazovali. Žalovaný ďalej poukázal na judikatúru Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/91/2012 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/110/2019. Uviedol, že s ohľadom na obsah rozsudku žalovaný namietal nielen zjavnú neodôvodnenosť sumy priznaného nároku, ale aj zjavnú neprímeranosť. Žalobca podľa žalovaného neuviedol žiadne tvrdenia a nepredložil žiaden dôkaz, aby bolo možné konštatovať, že žalobca bol spolu s jeho rodinou dlhodobo ochudobňovaný a bola znížená jeho životná úroveň, čo mohlo mať dopad na jeho fyzické a duševné zdravie, ako uviedol súd prvej inštancie. Žalovaný namietal aj nesprávnosť záverov o existencii nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Mal za to, že záver o bezúročnosti spotrebiteľského úveru nie je automaticky záverom o porušení práv spotrebiteľa a súd prvej inštancie ani neuviedol žiadne skutkové alebo právne dôvody, na základe ktorých by tomu tak malo byť. Ako súvisiaci výrok napadol svojím odvolaním aj výrok o náhrade trov konania. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec na nové konanie. Žalovaný si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny, pokiaľ ide o zaviazanie žalovaného na zaplatenie sumy 300 eur z titulu primeraného zadosťučinenia. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017. Uviedol, že súd prvej inštancie v predchádzajúcom konaní, ktoré je základom pre daný spor, vyhovel v celom rozsahu žalobcovi, ktorý úspešne proti porušiteľovi jeho práv podal žalobu z dôvodu, že zmluva o úvere, na základe ktorej si žalobca uplatnil svoje nároky, neobsahovala náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z., a preto bol úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Preto podľa žalobcu nie je relevantná námietka žalovaného, ktorou namietal nesprávnosť záverov o existencii nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Žalovaný porušil práva žalobcu v dôsledku čoho žalobcovi nevznikla len ujma majetková, ale i ujma nemajetková. Žalobca musel vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor proti žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného. Podľa žalobcu súd dôvodil priznanú výšku primeraného zadosťučinenia i úvahy, ktorého viedli k tomu, aby rozhodol o tom, že suma 300,- eur je primeraná satisfakcia pre žalobcu. V prejednávanej veci súd vychádzal zo sumy, ktorá predstavovala bezdôvodné obohatenie - 1.089,08 eur, ako aj obdobia, počas ktorej bola táto suma uhradená, t. j. skoro 3 roky, počas ktorých žalovaný zasiahol do práv žalobcu, čím bol žalobca spolu s jeho rodinou dlhodobo ochudobňovaný a bola znížená jeho životná úroveň, čo mohlo mať dopad aj na fyzické a duševné zdravie žalobcu. Ďalej žalobca uviedol, že za nemajetkovú ujmu pre spotrebiteľa je možné považovať obmedzenie spotrebiteľovho komfortu vo všetkých oblastiach jeho života, najmä však vo finančnom obmedzení, ktoré žalobcovi neoprávnenými platbami v prospech dodávateľa vzniklo. Podľa žalobcu žalovaný neuviedol v rámci odvolania také dôvody, na základe ktorých by bolo potrebné zmeniť alebo zrušiť rozsudok prvostupňového súdu v rozsahu v akom ho žalovaný napadol odvolaním. Rozsudok v žalovanom napadnutom rozsahu považuje žalobca za správny, riadne odôvodnený, vychádzajúci z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania. K výroku o náhrade trov konania žalobca uviedol, že zásadu úspechu v konaní je potrebné uplatniť aj v prípade, ak výška plnenia závisí od úvahy súdu. Úspešnú stranu nemožno zaťažiť

procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Podľa žalobcu bolo vo veci významné to, že žalobca pri odhade výšky primeraného finančného zadostučinenia nevybočil z rozumných medzí. Mal za to, že bol v konaní plne úspešný, a preto by mu mala patriť plná náhrada trov konania. Žiadal odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny potvrdil a vo výroku III. zmenil tak, že žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100%.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej výrokovej vyhovujúcej časti I. a vo výrokovej časti III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť z nasledovných dôvodov:

5. Odvolaním bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokovej vyhovujúcej časti I. a vo výrokovej časti III. o náhrade trov konania. Výrovková časť II., ktorou súd prvej inštancie vo zvyšnej časti žalobu zamietol napadnutá nebola, rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti nadobudol právoplatnosť, a preto ho odvolací súd v tejto časti nepreskúmal.

6. Z obsahu spisu vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 09.06.2019 sp. zn. 17Csp/54/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15.01.2020 č. k. 19Co/155/2019-110 bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.089,08 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 09.03.2017 do zaplatenia z dôvodu, že predmetný revolvingový úver zo dňa 14.08.2015 č. 8500126479 považoval súd za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a žalovaný sa prijatými platbami nad rámec istiny úveru bezdôvodne na úkor žalobcu obohatil.

7. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

8. Pod uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. treba rozumieť konkrétne žalovateľné právo, teda nárok, ktorý vyplýva z porušenia práv na ochranu spotrebiteľov, resp. z porušenia povinností určených na ochranu spotrebiteľov dodávateľmi. Právo na primerané zadostučinenie vzniká na základe právnej skutočnosti, ktorou je zákon - § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. - ak sú ale splnené podmienky stanovené zákonom a týmito podmienkami sú, že 1) spotrebiteľ uplatní na súde porušenie práv a povinností určených ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi na jeho ochranu proti porušiteľovi a 2) spotrebiteľ je v tomto konaní úspešný. Kým tieto podmienky nie sú splnené, žiadne právo, žalovateľný nárok na primerané finančné zadostučinenie nevzniká.

9. Konaním žalovaného, ktorý si uplatnil nedôvodne nároky z pohľadávky nad rámec istiny aj napriek tomu, že ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je aj poskytovanie úverov, za stavu, kedy mal vedomosti o tom, aké sú náležitosti spotrebiteľského úveru vyžadované zákonom, podľa názoru odvolacieho súdu, došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, ktoré prípadnou stratou finančných prostriedkov u spotrebiteľa bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi. Inštitút primeraného finančného zadostučinenia na účely ochrany spotrebiteľa naplňuje požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, pričom práve inštitút primeraného finančného zadostučinenia

je prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou v spotrebiteľských vzťahoch.

10. Odvolací súd na základe uvedeného mal za to, že sú splnené podmienky pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie, keď spotrebiteľ uplatnil svoje práva v súdnom konaní vedenom Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 17Csp/54/2018, v ktorom bol aj v spojení s vyššie uvedeným rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15.01.2020 č. k. 19Co/155/2019-110 úspešný, keď zmluva o úvere č. 8500126479 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 14.08.2015 je bezúročná a bez poplatkov pre absenciu údajov o termíne konečnej platnosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Už takéto porušenie povinnosti žalovaného uvádzať riadne a správne všetky zákonné náležitosti spotrebiteľského úveru je porušením povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Podľa názoru odvolacieho súdu preto neboli dôvodné námietky žalovaného o tom, že táto sankcia absencie zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorou je bezúročnosť a bez poplatkovosť, nepredstavuje porušenie povinnosti o ktorom pojednáva predmetné ustanovenie o primeranom finančnom zadosťučinení pre spotrebiteľa. Navyše, vo vyššie uvedenom konaní bolo konštatované, že žalovaný porušil svoju povinnosť aj vo vzťahu ku skúmaniu bonity spotrebiteľa podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

11. Pokiaľ ide o výšku priznaného finančného zadosťučinenia, žiadne ustanovenie neupravuje výšku zadosťučinenia inak ako označením „primerané“. Pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, t. j. nie pre konštatovanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie (kde je potrebné, aby sa spotrebiteľ úspešne domohol porušenia svojich práv na súde), je preto potrebné posúdiť nasledovné okolnosti majúce vplyv na výšku prípadnej ujmy, t. j. intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa, výšku nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžku trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu. Vychádzajúc z týchto okolností je odvolací súd toho názoru, že finančné zadosťučinenie, ktoré priznal súd prvej inštancie vo výške 300 € je vzhľadom na výšku priznaného bezdôvodného obohatenie 1.089,08 eur primerané. Odvolací súd prihliadol aj na dĺžku závadného stavu. Vyššie uvedená zmluva od začiatku neobsahovala všetky náležitosti, pričom žalobca zaplatil istinu už dňa 02.03.2017. Vzhľadom na to, že žalobca splácal aj naďalej každý mesiac sumu 87,11 eur, táto čiastka predstavovala nedôvodné zaťaženie žalobcu, čo objektívne mohlo mať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobcu. Žalobca nebol povinný preukázať, aký konkrétne negatívny vplyv porušenie povinnosti žalovaného v jeho živote malo, ako namietal žalovaný, ale len to, či intenzita porušenia povinnosti žalovaného bola objektívne spôsobilá vyvolať nie zanedbateľné negatívne dôsledky v jeho živote. Odvolací súd sa s výškou primeraného finančného zadosťučinenia určenou súdom prvej inštancie stotožnil.

12. Vo vzťahu k výroku III. o náhrade trov konania je potrebné uviesť, že podľa názoru odvolacieho súdu bol žalobca v základe uplatneného nároku úspešný. Nakoľko výška plnenia závisela od úvahy súdu, úspech žalobcu bolo potrebné posúdiť v závislosti od úspešnosti v základe uplatneného nároku a nie porovnaním výšky požadovaného finančného zadosťučinenia so skutočne priznaným finančným zadosťučinením. Argumentácia žalobcu vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného bola správna. V predmetnej veci však odvolanie podal len žalovaný, a to proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj proti výroku III. o náhrade trov konania. Žalobca síce vo vyjadrení k odvolaniu žiadal zmeniť výrok o trovách konania a priznať mu plnú náhradu trov konania, no voči tomuto výroku odvolanie nepodal. Odvolací súd preto vzhľadom na článok 16 ods. 3 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého v konaní o opravnom prostriedku a v ďalšom konaní nemôže byť rozhodnuté nepriaznivejšie pre stranu, ktorá opravný prostriedok uplatnila, nemohol predmetný výrok III. o náhrade trov konania v neprospech žalovaného zmeniť tak, ako navrhoval žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu a tento bolo tak potrebné potvrdiť.

13. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vo výrokovej vyhovujúcej časti I. a vo výrokovej časti III.. o náhrade trov konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca. Odvolací súd preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).